

[Finansministeren]

Auken har stillet. Så bliver der spurgt, hvordan Danmark vil forholde sig i forhold til det. Danmark vil forholde sig nøjagtig på den måde, som jeg har redegjort for her, og de fem finansministre i Norden er enige om det, der står i handlingsplanen. Det nye er alene, at der kan blive tale om at yde lån, selv om det kun er ét land, der har leveranceinteresser. Det er det nye, og det er det, der vil blive administreret ud fra i Danmark og også, går jeg ud fra, i de øvrige nordiske lande, fordi vi har været fælles om at vedtage den nordiske investeringsplan.

Det ligger altså ganske klart. Det ligger også klart, som jeg også har redegjort for tidligere, at beslutningerne naturligvis alene har deres baggrund i forretningsmæssige vilkår, men der er det nye i det, at bare ét land er involveret, kan det lade sig gøre.

Margrete Auken (SF):

Jeg er nu ikke helt så nøjsom, som regeringen er. Jeg mener, at det at få gentaget, hvad der er vedtaget, ikke er gribende interessant. Det ville være lidt mere interessant at høre, hvordan en sag kommer videre, og det, jeg måske hører fra finansministeren nu – men det kan han eventuelt afkræfte – er, at Danmark vil hugge hælene i, hvis der skal være tale om lån, hvortil man skal skaffe en anden finansiering. Vi er fuldstændig enige om, at Nordisk Investeringsbanks regler ikke skal ændres, for så vidt som det skal drives på bankmæssige vilkår. Men der var faktisk også klare tilkendegivelser om, at man af miljømæssige grunde kunne få brug for at skaffe finansiering til lån, der tog sig lidt anderledes ud end de almindelige.

Men skal jeg forstå det sådan, at det vil blive den knage, Danmark i givet fald hænger sin hat op på, når man vil springe fra det, fordi det er klart, at mange af disse situationer vil kræve mere langsigtede betingelser end dem, man normalt har, når det gælder investeringslån? Vi har haft nøjagtig den samme sag med hensyn til de bløde projektinvesteringslån til bistan-landene, hvor man også var indstillet på at gå ind i det, og jeg vil gerne spørge finansministeren, om han ikke her kan berolige mit danske sindelag så meget, at han vil sige, det i hvert fald ikke skal være Danmark, der bremser, at denne sag bliver en god sag fremdeles.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Vi ved godt, hvad denne sag handler om. Den handler om, at DDR og Polen skal låne nogle penge, fordi de ingen penge har til at investere i miljøteknik, som forhindrer, at vi sviner i vores fælles hav. Det er umådelig vigtigt, at vi ser positivt på denne sag og ikke afviser at hjælpe hinanden i en fælles opgave, og derfor vil jeg bede om et meget præcist svar, hvis det overhovedet kan gives. Det, der er vigtigt i denne forbindelse, er, om der er noget til hinder for, at Nordisk Investeringsbank efter de regler, den følger i dag, giver nogle særlig langfristede lån. Det er sagens kerne, og jeg vil bede ministeren svare klart på det. Det kan gøres med et ja eller nej.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Først til fru Margrete Auken. Der er her ikke tale om, at Danmark skal have noget at hænge på nogen knage. Det drejer sig om, at de fem finansministre fra de fem nordiske lande er enige om disse principper og vil administrere ud fra den redegørelse, jeg gav, hvor der er sket den tillempe, at der nu ikke længere er tale om, at der skal være to lande i fællesskab, men alene ét.

Det, der ikke ændres – og det bliver også et svar til fru Lilli Gyldenkilde – er, at det finder sted på almindelige forretningsmæssige vilkår, og at der ikke kan blive tale om at yde subsidier. Det er de kriterier, som Nordisk Investeringsbank varetager sin virksomhed på og fortsat skal gøre det.

Margrete Auken (SF):

Nu vil vi lige lade fremtiden vise, om vi har grundlag for at forstå finansministeren positivt, men sagen er, at man på det møde, miljøministrene holdt lige før jul, var klar over, at der kunne blive tale om specielle lån, og at der kunne blive tale om at skaffe finansiering.

Der er ingen her, der anfægter – og det går jeg ud fra at finansministeren kan høre – at Nordisk Investeringsbank selv skal arbejde videre, som de altid har gjort, blot med den ændring, at de nu eventuelt kun skal tage hensyn til, om ét nordisk land har interesse i det. Men det, der kan komme ind, er, at man eventuelt skal skaffe en finansiering til Nordisk Investeringsbank, således at den også kan give langfristede lån – og langfristede lån er jo også en art